

สี่พันตร

บทที่ 10

งานพระราชพิธีดำเนินต่อเนื่องตั้งแต่เช้า องค์เจ้าปาวงามสง่า คมสัน องค์เจ้าสาวงามเป็นทีกล่าวขวัญชื่นชมไปทั่ว จะมีก็แต่ ท่านหญิงศศิประภา พระญาติวงศ์จากโสฬสเท่านั้น ที่เฝ้าจับสังเกต องค์ครุณีอยู่เงียบๆ

องค์หญิงสุดาวดี ทรงเห็นสายพระเนตรเคร่งเครียดจับผิดของท่านหญิง สร้างความคุกรุ่นขึ้นเคืองแก่เธอ เบื้องหลังผ้าบางคลุมพักตร์ขององค์เจ้าสาว ไม่มีใครเห็นประกายดุทินดวงเนตรงามที่วาววับขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า

ในเวลาค่ำคืน งานเลี้ยงฉลองและการแสดงทั้งดงามต่างๆ ยังคงดำเนินต่อไปราวกับจะไม่สิ้นสุด จนใกล้ถึงเวลาพระฤกษ์ส่งตัว ขณะที่ราชอาคันตุกะผู้มาร่วมงานได้รับการเชิญชวนให้หาความสนุกสำราญต่อไป พระราชวงศ์ผู้ใหญ่แทนพระองค์ของทั้งสองฝ่าย ก็ทำหน้าที่พาปาวงามสู่พระตำหนัก

พิธีส่งตัวดำเนินอย่างยืดเยื้อจนองค์ครุณีแทบจะหมดความอดทนกว่าชบวนพระญาติทั้งสองฝ่ายจะจากไป เธอก็แทบจะฝันความรำคาญเบื่อหน่ายไว้ไม่ไหว เธอรู้สึกโล่งใจเมื่อประตูไม้สลักลวดลายบานใหญ่ ถูกปิด ทิ้งเธอไว้กับองค์เจ้าปาวตามลำพัง.. ร่างงามในชุดเจ้าสาว ยังคงประทับนั่งมองพื้นห้อง ในยามถูกทิ้งไว้ตามลำพังกับองค์ชายราชบุตรผู้งามสง่า เธอรู้สึกคล้ายกระแสน้ำไหลปั่นป่วน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพระวรกายสูงใหญ่เลื่อนเข้ามาใกล้

“ศิริกัลยา... เธอคงเหนื่อยมาก ต้องอยู่ท่ามกลางผู้คนทั้งวัน ไม่ได้พักผ่อนเลย” สุรเสียงองค์ชายภควัด อ่อนโยน

“หม่อมฉันไม่เหนื่อยเลยเพคะ”

องค์ชายทรงปลดผ้าคลุมพระพักตร์ให้ มององค์เจ้าสาวอย่างดื่มด่ำลึกซึ้ง

“น้องเดือน..... น้องช่างงามจริงๆ”

“ขอบพระทัยเพคะ.....”

“พี่จะช่วยปลดเสื้อคลุมรุงรังออก เธอจะได้สบายขึ้น”

พระหัตถ์นุ่มนวลปลดเปลื้องชุดคลุมออกไป องค์หญิงสุดาวดี ทรงประหม่าขัดเขิน ท่านแม่และนางข้าหลวงไม่เคยแนะนำสอนสั่งว่าเธอจะต้องปฏิบัติพระองค์ในคืนวิวาห้อย่างไร พระพี่นางต่างหาก ที่ได้รับการแนะนำสั่งสอน

น่าเสียดายที่เธอผู้นั้นกลับต้องฝังร่างในถ้ำศักดิ์สิทธิ์ พลีชีวิตและวิญญาณถวายแด่พระแม่เจ้าจันทราแทนเธอ

แว่วเสียงอาภรณ์พริ้วสะบัด เมื่อองค์ชายภควัดทรงปลดฉลองพระองค์ชั้นนอกซึ่งเต็มไปด้วยเครื่องประดับล้ำค่าออกไป อีกครู่หนึ่ง พระกรแข็งแรงทว่าอบอุ่นนุ่มนวลก็ประคองให้เธอลุกขึ้น

“ฟังซิ จำเพลงนี้ได้ไหม”

วันนี้ทั้งวันมีแต่เสียงเพลงดังต่อเนื่องจากทั้งระยະใกล้และไกล ทว่าเธอไม่ได้สนใจฟังเพลงใดเลย สีพระพักตร์กริมยิ้มบอกนัยสำคัญของเจ้าชายทำให้เธอต้องทูลถามว่า

“เพลงอะไรเพคะ”

“ลืมแล้วหรือ” อีกฝ่ายกระซิบสรวล “เพลงสี่พันตร... เพลงที่เราเคยเต้นรำกันเมื่อห้าปีก่อนยังงี้ จำไม่ได้หรือว่าเรากำลังเต้นรำเพลงนี้ ตอนที่พี่ขอเธอแต่งงาน”

“เมื่อห้าปีก่อนพระองค์เคยขอหม่อมฉันแต่งงานหรือเพคะ”

“ไม่ใช่ก็เหมือนไซ้ ดุชิ เธอจำความหลังไม่ได้เลย หรือว่าตอนนั้นเธอยังเป็นเด็กอยู่จริงๆ”

เธอกลบเกลื่อนว่า “หลายปีมานี้หม่อมฉันมีภารกิจมากมาย ทำให้ลืมเรื่องเหล่านั้นไป ขอประทานอภัยเพคะ”

“พื่อภัยให้”

พระกรแข็งแรงที่อบอุ่น วางทาบองค์อรรชรในตำแหน่งของการนำลีลาศ พาให้ก้าวตามจังหวะ องค์หญิงสุดาวดีเคยฝึกหัดระบำรำพ้อนกับพระพี่นางมากต่อมาก การรำยรำลีลานาฏศิลป์ ที่ยากและซับซ้อนล้วนไม่พ้นความสามารถเธอ แต่ในเวลานี้ จังหวะเต้นรำสากลงง่าย ๆ กลับทำให้เธอถึงกับกลายเป็นท่อนไม้ที่ไม่รู้จักจังหวะก้าวย่าง

วงแขนอบอุ่นโอบรัดร่างเธอจนแนบชิด

“มาซิ ก้าวเท้าตามพี่”

ด้วยความรู้สึกหวั่นไหว องค์ครุณีทำตามอย่างว่าง่าย กรอุ้มโอบรั้งประคองร่างเธอแนบกับพระอุระที่แน่นหนา เธอซึมซับความรู้สึกที่หลังไหลเข้าอาบขโลมจิตใจจนเอิบอิม

“ดวงเดือนของพี่.....”

“หม่อม... หม่อมฉันใคร่เป็นดวงดาวมากกว่าเพคะ...”

ประกายพระเนตรอีกฝ่ายอ่อนโยนวาววาม

“ทำไมล่ะ หีม..”

เธอฝันความประหม่าเกื้อเขินกล่าวคำตามบทนิพนธ์ที่ถูกรำยไว้

“....ดวงดาวพราวแสงบนท้องฟ้าทุกราตรี แต่ดวงเดือนนั้นเปลี่ยนแปลงเอาแน่มิได้ บางคืนลับหาย ทิ้งให้ภาอ้างว้างโหยหา...”

องค์ชายทรงสรवल “ถึงอย่างไรเดือนดวงนี้ไม่เคยลับหายจากใจพี่ แต่ว่าสว่างอยู่ในนี้ตลอดเวลา”

พระกรหนาใหญ่กุมกรบางทาบกับพระอุระ องค์เจ้าสาว หลบพระเนตร ลมหายใจที่รดรินลงมาทำให้ดวงพักตร์เธอเป็นสีเข้ม ...ตกลง หม่อมฉันจะเป็นอะไรก็ได้ ขอเพียงมีชีวิตที่เลิศ มีพระองค์เคียงข้าง มีอ้อมพระพาหาโอบกอดเช่นนี้.....

ไม่ว่าจะเป็นดวงดาวหรือว่าดวงเดือนก็ไม่เห็นจะแตกต่างกันที่ตรงไหน.....

ดวงเดือน ณ หัสตินนคร ส่องสว่างอยู่กลางฟากฟ้าเหนือห้องหอเรือนวิวาห์ขององค์ป้าวสาวราวสมครสมานเป็นพยานในความสมมาตรปรารถนาแห่งรัก ทว่าดวงเดือนกลางฟากฟ้าเหนือถ้ำศักดิ์สิทธิ์ ณ แคว้นรัฐโสฬส แม้สว่างไสวเท่าเทียมกัน กลับไม่อาจซบซโลมหทัยให้องค์ดรุณีในถ้ำคลายจากความโศกศัลย์ลงได้

นางอุษาผ่านความลำบากกายก่อนจะทิ้งสังขารจากไปอย่างไม่อาจคืนกลับ... ตลอดเวลาหลายวันหลายคืนมานี้ เสด็จพระองค์หญิง โสมโสภณ เฝ้าปรนนิบัติดูแลนางไม่ยอมห่าง นางพี่เลี้ยงสูงวัยแม่เพ้อด้วยพิชชี่ แต่ในยามมีสติก็ยังห่วงใยกังวล นางพยายามอย่างที่สุด ที่จะลุกขึ้นมาปรนนิบัติดูแลเสด็จพระองค์หญิงของนาง

“...อุษาไม่อาลัยชีวิต ขอเพียงได้เห็นองค์หญิงพ้นจากถ้ำนี้ไปก่อนเท่านั้นเพคะ...” นางพูดด้วยน้ำเสียงแหบโหย

เธอได้แต่ปลอบว่า “...พี่ไม่ต้องเป็นห่วง ขอให้พี่เก็บกำลังใจและความห่วงใยไว้ให้ตัวเองเถอะคะ ไม่ว่าหญิงจะได้ออกไปจากที่นี่หรือไม่ล้วนเป็นพระประสงค์ของเทพเจ้า เป็นลิขิตของชีวิตที่ไม่อาจตัดพ้อต่อว่า...”

นางอุษาไม่มีเรี่ยวแรงตอบโต้ ได้แต่ปล่อยให้ น้ำตาไหลริน

น้ำตานางพี่เลี้ยงสูงวัยเหือดแห้งไปในที่สุด ลมหายใจแผ่วล้าสติเลื่อนลงทุกที โสมโสภณจับมือนาง กระซิบปลอบให้ล้มความกังวล มุ่งระลึกถึงแต่หนทางสุขสงบ น้ำตาองค์ดรุณีหยาดรินเป็นระยະ..ครั้นลมหายใจของนางอุษาขาดหาย ละชีวิตสู่โลกที่ไร้ร่างกายเจ็บปวด..ร่างออรชรก็ถึงกับชว่นเซ

เธอรวบรวมพลังกำลังลุกขึ้น จัดร่างนางพี่เลี้ยงในทำนิตราณีรัตนธรรวสองมือประสานกันทาบอก น้ำพระเนตรซีมิไม่หยุดเมื่อทรงตกแต่งอาการและผมเผ้าให้นางก่อนจะชำระประพรมด้วยน้ำเสวยที่มีเหลืออยู่เพียงน้อยนิด ร่างบางประทับนั่งประนมกรตั้งพระทัยสวดบทมนต์เหมือนจะช่วยส่งวิญญาณนางให้ไปสู่ความสุขสงบ

พี่อุษา... หญิงละอายใจ... พี่ดูแลหญิงมาแต่เล็กด้วยความจงรักบัตนี้เมื่อพี่ทิ้งกายสังขาร หญิงกลับไม่สามารถจัดพิธีศพให้สมเกียรติ ไม่มีดอกไม้รองรับ ไม่มีน้ำชำระร่างพี่....

....ขอพุ่มมือข้าฯ ประนมไหว้ แทนดอกไม้บูชา

ขอเสียงสวดมนต์แห่งข้าฯ นำพาท่านสู่สวรรคต....

โอ้พระแม่เจ้า ด้วยศรัทธาของลูก ขอพระแม่ โปรดนำดวงวิญญาณของพี่อุษาสู่ความสุขสงบด้วยเทอญ.....

หลายวันที่แทบจะไม่ได้สนใจข้าวปลาอาหารนอกจากที่เพียรป้อนให้นางพี่เลี้ยงอย่างไรผล ร่างออรชรที่อ่อนล้า ล้มลงหมดสติกลางพื้นหินที่เย็นเยียบ.....

เธอไม่ได้รับรู้ถึงการไหวตัวของแผ่นดินที่ทำให้ชาวโสฬสแตกตื่นภูมิภาคของพื้นที่ ไม่เคยมีปรากฏการณ์ของแผ่นดินไหวมาก่อน ในครั้งนี้ แม้จะไม่ทำความเสียหาย แต่ก็เป็นที่ตกใจโจษขานไปทั่ว

อานุกาพจากแผ่นดินไหว ทำให้ประตูหินใหญ่ที่ต้องใช้จำนวนคนและเครื่องจักรกำลังแรงสูงจุดลากเพื่อปิดปากถ้ำ เกิดการหลุดเลื่อนเคลื่อนแตก ยิ่งกว่านั้น สายน้ำใสเย็นภายใต้หินผา ก็ได้หลังรินมาเติมแอ่งหินที่ฐานรูปสลักพระแม่เจ้าจันทร์อีกครั้ง หลังจากที่ได้แห้งเหือดมานานนับสิบปี

สายน้ำทิพย์เต็มเต็มธารน้ำเล็กๆ ในถ้ำ ไหลลดพื้นและกำแพงภูผาออกไปซบซโลมลำธารน้อยใหญ่ที่เชื่อมติดต่อกัน ลำธารเหล่านี้เคยแห้งขอดถูกรุกกรกด้วยพืชพันธุ์ไม้ป่ามาเป็นเวลานาน ในช่วงเวลาเพียงไม่นาน ธารน้ำเหล่านี้กลับเต็มปรี่ ผุงนกป่าพากันร่อนลงมาเกาะบนยอดไม้ที่โผล่พ้นผิวน้ำ ส่งเสียงร้องรับขับขานแข่งแซ่อย่างสุขสมชื่นชมยินดี

รายงานการเสียชีวิตของนางในถ้ำถูกทูลถวายต่อองค์ชายอนุชิต

“อาหารไม่ได้ถูกแตะต้องเป็นเวลาหลายวันทั้งยังมีกลิ่นซากศพอวลออกมา ในวันนี้กลิ่นยิ่งรุนแรงขึ้น สมควรนำร่างนางออกมาเพื่อบำเพ็ญพิธีกลบฝังตามประเพณีพะยะค่ะ”

องค์รัชทายาทมีรับสั่งตอบด้วยพระพักตร์เครียดขม

“เราจะบังคมทูลเหนือหัว ขอพระราชทานอภัยโทษแก่นาง เพื่อดำเนินการเปิดปากถ้ำทันที”

คำบังคมทูลทำให้องค์อัครราชประทับนั่ง

...จบกันที่ หลานคนหนึ่งที่โหรหลวงทำนายว่าจะนำราคินมาสู่พระราชวงศ์ ในที่สุดนางก็จากไปภายใต้พระบารมีและเมตตาแห่งพระแม่ ขอนางจงอโหสิกรรมให้เราด้วย...

พระนางดาราวดีทรงทรุดทั้งยืนกับข่าวที่เสนาบดีทูลถวาย

“โธ... ลูกแม่... ลูกหญิงของแม่....”

พระนางรู้สึกคล้ายพระหทัยแตกสลาย คุณท้าวละมุนที่คอยดูแลรับเข้าถวายการอภิบาล แพทย์หลวงถูกตามมาถวายการรักษา ครั้นรู้สึกพระองค์ พระนางก็ได้แต่หลังน้ำตาด้วยความเสียพระทัย

“ลูกเอ๋ย... แม่ทำผิดไปแล้ว อภัยให้แม่ด้วย....”

องค์ชายอนุชิต ในฐานะประธานกรมพิพากษา แม้ไม่มีความจำเป็นต้องเสด็จเอง แต่ในวันนี้ด้วยความสลดพระทัยที่ทรงเป็นผู้ชักนำตุลาการให้ตัดสินชีวิตองค์หญิงสุดาวดีผู้เป็นประจักษ์นิษฐา จึงมีพระประสงค์ที่จะเสด็จไปรับพระศพองค์หญิงด้วยพระองค์เอง

สภาพหินใหญ่ซึ่งเป็นประตูปากถ้ำลึ้มแตกเลื่อนไหลเปิดทางกว้าง ทำให้ขบวนผู้ทำพิธีอัญเชิญพระศพหยุดชะงักลง แต่แล้วก็มีเสียงพึมพำแปลกใจเพราะภายในถ้ำกลับคงความแข็งแรงไม่ได้รับความเสียหาย ไม่มีหินแม้สักก้อนทับถมกีดขวางทางเดิน กลิ่นที่ลอยอบอวลไม่ใช่กลิ่นซากเหม็นเน่าที่น่ารังเกียจ แต่คล้ายกลิ่นดอกไม้ป่าธรรมชาติที่หอมกรุ่น

ท่ามกลางเสียงสวดของนักบวชสี่รูปที่เดินแถวนำขบวน แสงสว่างของดวงไฟประดิษฐ์ นำความสว่างเข้าแทนที่ความมัวสลัวที่บิ่บิ่เคลื่อนผ่านช่องทางแคบๆ เลี้ยวเข้าสู่โถงกว้าง องค์รูปสลักตั้งตระหง่านสะท้อนเงาไหววาบๆ กับผนังหิน พระพักตร์ฉายความสงบและเมตตา ซากร่างบนแท่นหินที่คล้ายคนนอนหลับกลับเป็นของนางพี่เลี้ยงอุษา

องค์อัครราชพุ่มร่างอยู่บนพื้นหินเย็นเยียบ องค์ชายอนุชิตพลิกร่างนั้นประคองขึ้น พบว่ากายเธอยังอ่อน อบอุ่นด้วยพลังแห่งชีวิต!

สีพระพักตร์องค์ชายเฝือดลงเพราะผิดคาด เหล่าข้าราชการที่ตามเสด็จล้วนตกตะลึงยั้ง

“องค์หญิงยังทรงพระชนม์ชีพหรือพระเจ้าค่ะ”

ชลัมภู องครักษ์คนสนิทกระซิบทูลถาม ดวงตาเครียดขริมวาววับ

นายทหารคู่พระทัยผู้นี้ สูญเสียภรรยาซึ่งกำลังตั้งครรภ์ไปพร้อมๆ กับพระคู่หมั้นของพระองค์เมื่อครั้งเกิดเหตุร้ายจากการก่อการของสิงหะราที่งานพิธี ณ ใจกลางเมืองหลวง ปลุกความเคียดแค้นชิงชัง มุ่งมั่นที่จะกำจัดทำลายผู้ก่อการร้ายสิงหะราให้รุนแรงยิ่งขึ้น

และเพราะเหตุนั้น องค์หญิงสุดาวดีจึงถูกยึนกรานคำพิพากษาให้ถวายตัวจนตกตายในถ้ำ จนแม้กระทั่งเสด็จพระองค์หญิงโสมโสมภณซึ่งกำลังจะปฏิบัติภารกิจสำคัญเข้าพิธีอภิเษกสมรสกับเจ้าชายแห่งหัสดินก็ไม่สามารถใช้คุณงามความดีนั้นไถ่ถอนบาปโทษให้ได้

“นางยังไม่ตาย...!”

“แต่ในเมื่อมีพระบรมราชองค์การอภัยโทษแล้ว เราไม่อาจไม่อัญเชิญองค์หญิงออกไปพระเจ้าข้า”

“เจ้าพูดถูกต้อง”

“พระองค์จะทำอย่างไรพระเจ้าข้า”

“เรายังคิดไม่ออก เจ้าบอกเรามาทีสิ”

ในสีหน้าเครียดขริมตุตัน เสียงกระซิบทูลตอบแผ่วเบา ทว่าเด็ดขาดเหี้ยมเกรียม

“หม่อมฉันเห็นสมควรถวายพระโอสถอมฤตแก่นางพระเจ้าข้า”

องค์รัชทายาททรงนิ่งอึ้ง

อีกฝ่ายรีบเร้าว่า “พระองค์มีอำนาจกระทำได้พระเจ้าข้า”

องค์ชายอนุชิตทรงนิ่ง แ่ววเสียงน้ำทิพย์รินไหล เขาะก่าแกงหินไพเราะราวเสียงดนตรี พลังแผ่นดินไหว ทำให้ธารน้ำในถ้ำที่เคยเหือดแห้งมานานนับสิบปี กลับมาเต็มปริ่มน้ำเย็น แล้วยังไหลออกไปเต็มเต็มลำธารน้อยใหญ่ภายนอก นับเป็นนิมิตหมายที่ดียิ่ง

ร่างอ่อนในอ้อมพระพาหาเหมือนปราศจากพิษภัย ดวงพักตร์อ่อนลออเผือดซีด ดวงเนตรปิดสนิทคล้ายเด็กน้อยที่ไร้เดียงสาที่สุดก็ทรงรับสั่งว่า

“เราเป็นประธานกรมพิพากษา ส่งนางซึ่งเป็นเสมือนน้องสาวให้มาถึงที่นี่ เท่ากับตัดสินให้นางตายไปแล้วครั้งหนึ่ง ในครั้งนี้กลับพบว่านางยังมีชีวิตอยู่ นี่อาจจะเป็นพระประสงค์ของเทพเจ้าก็เป็นได้...”

ร่างใหญ่ขยับจะกล่าวคำน สุรเสียงรับสั่งเคร่งขริมทำให้ต้องชะงัก

“ชลัมภู เจ้าจงจัดเปลพยาบาลนางกลับไปให้การดูแลรักษาอนาคตของนางจะถูกตัดสินอีกครั้ง”

ราชองครักษ์คนสนิทแม้คิดคัดค้านแต่ก็ทำได้เพียงก้มกายรับคำสั่ง..... ในใจคุกรุ่นด้วยความผิดหวัง.....